

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SUMMER, MARY ELIZABETH

Crede-mă, te mint / Mary Elizabeth Summer ; trad.: Andra Elena Agafiței prin LINGUA CONNEXION. - București: Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-987-5

I. Agafiței, Andra Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO

Str. Bărgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

MARY ELIZABETH SUMMER

Trust me, I'm Lying

Copyright © 2014 Mary Elizabeth Summer

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:

Andra Elena Agafiței

prin LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2014

pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-987-5

CAPITOLUL UNU

Afacerea Stratton

În urmă cu mai bine de două mii de ani, un tip a spus: „cel fără de păcat să arunce primul piatra“. După cum se pare, toți persecutorii au lăsat piatra din mână, simțindu-se destul de vinovați că lipsiseră de la petrecerile de bar mitzvah¹ ale fiilor lor. Sau, cel puțin, așa se povestește. Părerea mea este că vechiul termen ebraic pentru „goody-two-shoes“² se traduce, mai cu acuratețe, prin „pămpălău“. Dar, în orice caz, a funcționat. Curva a scăpat basma curată.

Oamenilor le place să creadă că este o poveste despre puterea compasiunii și despre iertare. Și poate că așa este, dacă înclini capul și o privești chiorâș, în lumina potrivită. De fapt, e povestea fiecărei femei care nu e mândră de un anumit lucru din trecutul ei – ei bine, și a oricărui pungaș priceput care, dacă are destulă frânghie, poate spânzura o mulțime întreagă.

¹ Ceremonia de inițiere a unui băiat evreu, care a împlinit vârsta de 13 ani, despre care se consideră că este pregătit să observe preceptele religioase și care poate fi ales pentru a lua parte la închinarea desăvârșită în public. (n.tr.)

² Persoană (de cele mai multe ori fiind vorba despre o femeie) care încearcă să ducă o viață ireproșabilă, fără să comită păcate. (n.tr.)

Istoria mea nu începe însă cu mulțimea, ci cu o pereche de pantofi de lac împrumutată și cu alea din față a unei clădiri în stil colonial, cu obloane negre.

Sunt doamna Jena Fischer, cea mai tânără avocată a biroului Lewis, Duncan și Chase. Cel puțin pentru următoarele treizeci de minute. După aceea, voi fi din nou Julep Dupree, studenta din anul doi a Colegiului St. Agatha și fata bună la toate. (De fapt, nici Julep nu este numele meu adevărat, dar vom discuta mai târziu această chestiune.)

Poate vă întrebați de ce mă aflu în fața casei unui străin, pretinzând a fi altcineva. Adevărul este că am o slăbiciune pentru târfe – și pentru banii lor, desigur.

Rezolv problemele altor oameni, purtând acele discuții oficial-neoficiale. Asta fac eu. Se întâmplă să percep o sumă respectabilă pentru serviciile mele. St. Aggie nu e un colegiu ieftin, și un loc de muncă la magazinul cu delicatese nu ar acoperi costul hainelor, ca să nu mai vorbim de taxa de școlarizare. Din fericire, colegii mei mă ajută să-mi plătesc ratele, și nu numai.

Talentul meu este singurul lucru de care mă pot folosi. Sunt o impotoare, o trișoare și o maestră în ale deghizării. De fapt, sunt cea mai bună pentru că am învățat de la cel mai bun – de la Joe, tatăl meu. Nu ați auzit de el? Ei bine, nici nu ați fi avut cum, pentru că nu a fost prins niciodată. Așa cum nu am fost nici eu. Cei mai buni impostori sunt fantomele.

Pentru începători, un impostor e acea persoană specializată în a vinde oamenilor ceva ce nu există. În momentul de față, vând părinților clienței mele, Heather Stratton, ideea că ea a depus un dosar pentru a fi acceptată la Universitatea din New York. Ceea ce, desigur, e o minciună gogonată.

Heather nu vrea să meargă la Universitatea din New York, ea vrea să fie model. Dar, din moment ce mama ei nu va susține financiar această năzuință, treaba mea este să ung

roșile, ca să spun așa; în felul acesta, toată lumea crede că primește ceea ce își dorește. Este, cu adevărat, o situație în care toți au de câștigat. Heather este fericită, doamna Stratton este fericită, iar eu sunt plătită. Când privești situația în acest fel, rolul meu este acela de a-i face pe oameni fericiți.

Heather plătește pentru tot tacâmul: înscriere falsă, interviu fals, admitere falsă. Și o va costa. Deja l-am rugat pe Sam, complicele și cel mai bun prieten al meu, să creeze o pagină falsă de internet pentru Universitatea din New York, în care să apară situația înscrierii lui Heather. Apoi au urmat broșurile cu aspect oficial și scrisorile cu inițialele UNY, la care eu și Sam am lucrat o după-amiază întreagă, iar acest lucru a fost ușor, în comparație cu procurarea plicurilor care să posede o ștampilă a poștei din New York.

Acum sunt la partea cu interviul. Doamna Fischer este noua mea ipostază. O avocată, absolventă a Universității din New York și a Facultății de Drept din cadrul Universității din Pennsylvania. Ea lucrează la o firmă importantă aici în Chicago și, ocazional, organizează interviuri de admitere pentru universitatea pe care a absolvit-o.

Îmi aranjez fusta, pentru a imita perfect o avocată pe care am văzut-o aseară la televizor. Se poate să nu mă vadă nimeni, dar nu strică niciodată să intru din timp în rol. Îmi ating părul lung și castaniu, pentru a mă asigura că este încă strâns într-un coc franțuzesc. Îmi aranjez ochelarii cu ramă subțire și neagră, pe care îi folosesc în rolurile mele, pentru a părea mai tânără sau mai în vârstă, față de cei aproape șaisprezece ani ai mei.

Apoi îmi amintesc de guma pe care o mestec – nu prea par o profesionistă cu ea. Fără o soluție potrivită la îndemână, scot guma și o lipesc sub cutia poștală a familiei Stratton. Mă îndrept spre veranda acoperită și bat elegant în mica ușă albastră. Câteva clipe mai târziu, o femeie firavă, de vârstă

mijlocie, cu un zâmbet prea strălucitor și îmbrăcată într-o rochie elegantă, deschide ușa.

– Doamna Stratton, presupun, spun eu pe un ton puțin mai scăzut decât în mod obișnuit.

Oamenii cred că ești mai în vârstă, dacă vocea ta este mai joasă.

– Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Fisher, spune ea. Intrați, vă rog.

E destul de ușor de citit. Agitată, emoționată. Este o pradă ușoară, deoarece își dorește foarte mult ca eu să fiu cine mă prefac a fi. Vreau să spun, uită-te la mine. Această deghizare este forțată, chiar și pentru o impoartă profesionistă. Dar ea nu se va îndoi, deoarece nu vrea să o facă. Nicio deghizare nu este mai sigură decât cea pe care victima vrea să o creadă. Mi-ar părea rău pentru ea, dacă aș fi o persoană reală. Dar, de fapt, nu sunt, iar ea nu este clienta mea.

Trec pragul în foaierul imaculat. Camera de zi se află în stânga mea, luxoasă și îmbietoare, dar îi lipsește căldura care se presupune a emana din tapițeria de pluș. Este o cameră superbă, frumoasă și rece, precum o sculptură de gheață în soare.

Doamna Stratton îmi face semn să intru în cameră și să iau loc pe fotoliul de lângă șemineul din cărămidă, în care focul nu a mai ars de ani de zile. Julep ar fi ales canapeaua invadată de o armată de perne, dar „doamna Fisher“ a venit să discute lucruri importante și nu e de acord cu toate prostiile emoționale care apar atunci când stai pe lângă oameni.

– Doriți să beți ceva?

– Un pahar cu apă ar fi bine-venit, spun eu.

Doamna Stratton părăsește camera și se întoarce după câteva clipe cu un pahar cu apă rece și pune un suport pe marginea mesei lustruite de lângă mine. Aprob zâmbind, iar ea zâmbește mai larg.

– Mă duc să o chem pe Heather, spune doamna Stratton strigând spre etaj după fiica ei, care mă așteaptă.

Heather intră în cameră îmbrăcată în ce pot doar a presupune că sunt cele mai bune haine ale ei de duminică. Familia ei este anglicană, sunt destul de sigură. De obicei, îmi dau seama după decorul casei, după felul în care se îmbracă mama și după cărțile de pe rafturile din camerele accesibile tuturor. De exemplu, îți poți da întotdeauna seama dacă o casă este baptistă după masa din stejar din sufragerie, după micul pian din camera de zi și după diversitatea de biblii de pe raftul de lângă televizor. Anglicanii nu prea au televizoare în camera de zi. Nu mă întreba de ce.

– Bună, Heather, spun eu, stând în picioare și întinzând brațul. Ea îmi strânge mâna, prefăcându-se destul de prost că nu mă cunoaște. Dar, câtă vreme îmi joc bine rolul, mama ei nu se va agita.

Mă cufund în fotoliu, iar Heather stă în fața mea, pe canapea. Pare încordată, dar este normal să fie așa. Mama lui Heather rămâne pentru câteva clipe, înainte de a-și da seama că trebuie să plece și, în sfârșit, se îndreaptă repede spre altă parte a casei.

Când Heather deschide gura, scutur din cap. Foarte mulți dintre clienții mei sunt păcăliți de ideea că nu trebuie să comitem înșelătoria de la început și până la sfârșit. Ei presupun că, din momentul în care nu mai văd țința, aceasta nu mai este acolo pentru a auzi ce vorbesc. Tatăl meu numește acest lucru sindromul struțului.

– Povestește-mi despre tine, Heather, spun eu. Ce vrei să studiezi la Universitatea din New York?

Urmează o discuție plictisitoare, cu întrebări și răspunsuri. Nu-mi pasă de mediile lui Heather. Și uniunea studenților? Serios? Dar, totuși, o ajut să-și înșele părinții – chiar nu mă află în poziția de a o judeca.

La sfârșitul interviului, o întrec aproape la jumătatea propoziției și mă ridic, fără să mă fi atins de paharul cu apă. Ies din casă, iar lângă portiera automobilului Volvo al lui Sam ne luăm la revedere și promit că-i pun o vorbă bună lui Heather la comisia de admitere. Deschid portiera din dreptul șoferului și mă așez oftând pe scaunul acoperit cu piele. E cale lungă de la scaunele din plastic tare ale autobuzului, în care mă deplasez de obicei.

Simt mai mult decât zgomotul motorului pornit. Demarez de lângă bordură cu grijă, nu pentru că sunt de obicei o șoferiță prudentă, ci pentru că îmi joc încă rolul. Odată ieșită din raza vizuală a casei, deschid radioul și cobor geamul, în timp ce apăs pedala de accelerație. Este ultima duminică de septembrie călduroasă, de care vreau să profit din plin. Cu o mână scot agrafele care îmi țin părul, lăsându-l, încâlcit, să cadă natural pe umeri.

Sam știe că nu am permis de conducere. Ne cunoaștem din clasa a patra, de când am început să ne păcălim colegii cu alba-neagra, așadar știe foarte bine câți ani am. Ai crede că l-ar neliniști mai mult să-și împrumute Volvo-ul lui nou-nouț unui șofer fără experiență, netestat și fără permis. Totuși, eu am fost cea care l-a învățat să conducă.

Zece minute mai târziu, opresc în parcare a cafenelei pe care o frecventez, BALLOU, aflată în apropierea campusului St. Aggie, și revendic spațiul de lângă o mașină din anii '70, tunată. Cred că este o Chevelle, deși nu sunt o expertă. De culoare neagră, cu două linii groase de competiție de-a lungul capotei și cu geamuri fumurii, suficient cât să-l facă de rușine pe Jay-Z.

Îmi dau jos sacoul și îmi scot bluza din fustă. Oftând ușurată, arunc pantofii cu toc, deschid geanta veche și uzată din pânză și scot o pereche ponosită de încălțări tip gheată, Converse. Mă încălț, în timp ce îmi strâng din nou părul.

Apoi, arunc ochelarii în geantă și iau vechea geacă din piele a tatălui meu.

Ballou este așa cum te-ai aștepta să fie o cafenea, cu mese și scaune vechi din lemn, cu un bar lăcuit care abia se mai ține și cu o brumă de clienți care sorb cafea cu lapte și citesc *Zeates*. Vezi multe MacBook-uri și iPad-uri, iar teancul de cărți de ocazie adună praf, în timp ce proprietarii lor trimit mesaje pe telefon sau navighează pe internet.

Sam stă la masa noastră preferată, șubredă, asimetrică, iar sub unul dintre picioare se află un pahar din plastic.

– Exact la timp, spune Sam, ochindu-mă peste romanul grafic pe care îl citește. Nu voi ști niciodată cum de ghicești atât de bine.

– Trebuie doar să-ți cunoști ținta.

– Asta e replica ta universală, spune el zâmbind, mutându-și geanta.

– Ei bine, este valabilă pentru orice, spun eu în timp ce îi fur, ca de obicei, ceașca de cappuccino.

Sam are un zâmbet superb. Îl tachinez deseori pe această temă, ceea ce lui nu-i place sau, cel puțin, se prefacă că nu-i place. Dar, în secret, cred că apreciază faptul că e remarcat prin altceva în afară de statutul lui de unic fiu al lui Hudson Seward, președintele consiliului de conducere al Grupului Seward și cel mai bogat negru din Chicago. Sam vrea să scape de influența numelui tatălui său la fel de mult cum Heather vrea să scape de mâna de fier a mamei sale.

Presupun că toată lumea vrea ceva. Eu? Vreau să merg la Yale, de aceea stau la internatul St. Agatha.

– Cum a mers?

Casc.

– Atât de bine?

– Floare la ureche, spun eu. Dar ne-am pregătit bine de această dată.

Iau o înghițitură din cafeaua lui.

– Spre deosebire de alte dați?

– Desigur.

Îi pun cheile pe masă.

– Mulțumesc pentru mașină.

El bagă cheile în buzunar.

– Și îmi mulțumești pentru că...

– Hei, îți mulțumesc din când în când.

Iau ceașca în mâini, ca să mi le încălzesc.

– Nu-i adevărat, spune el.

– Ba da.

Îmi ia ceașca din mâini și se lasă pe spate.

– Ba nu.

Abia îmi recunosc înfrângerea, când apare Heather. Nu îmi place că a insistat să ne întâlnească, dar este genul care trebuie să cunoască fiecare etapă a planului, în detaliu. Îi seamănă mamei sale mai mult decât crede. Ia loc grațios pe scaunul de lângă mine.

– A mers bine, spune ea, cu o ușoară tentă de întrebare la sfârșit, de parcă ar cere o confirmare.

– Da, spun eu.

Dădăcirea nu este parte din politica pe care o adopt, dar ea este clienta mea și e departe de mine gândul de a-i refuza un mic serviciu.

– Așadar, acum ce facem? șoptește ea, ghemuindu-se.

Serios, nu pot să înțeleg cum reușesc clienții mei să țină un secret, când limbajul trupului lor strigă în continuu: „Uită-te la mine! Plănuiesc ceva abject!“ Cred că e adevărat că norocul îi favorizează pe cei nevinovați. Din fericire pentru mine, îi favorizează, de asemenea, și pe cei pe jumătate cinstiți.

– Acum, îți urez bun venit la Universitatea din New York, spun eu.

Apoi îi detaliez și restul planului, care implică trimiterea unui stagiu fals pentru Heather, de la o agenție de manechine, pentru a crește miza. Doamna Stratton va fi atât de disperată să-i asigure locul la Universitatea din New York, încât nu se va gândi să pună la îndoială instrucțiunile noastre nelegitime despre cum să trimită banii pentru taxa de școlarizare.

În profesia mea, acest lucru se numește „împiedicare“ și funcționează de fiecare dată.

– Dar cum încasez un cec destinat Universității din New York? întreabă Heather.

– Nu va fi destinat Universității din New York. Îmi va fi destinat mie. Sau, mai bine spus, Jenei Fischer.

– Și crezi că se va lăsa păcălită?

– Să se lase păcălită? Ea va fi cea care va sugera acest lucru. Ai încredere în mine, cecul este cea mai ușoară parte.

Îndoiala lui Heather este evidentă, dar nu încrederea ei încerc să o câștig.

O jumătate de oră mai târziu, Sam mă lasă în fața blocului meu.

– Ne întâlnim pe Partea Întunecată, spun eu în timp ce ies și mă îndrept spre ușa blocului.

– Partea Întunecată este un lucru rău, strigă Sam după mine.

Fac semn din mână când el demarează de lângă bordură, scuturând din cap.

– Bună, Fred, îi spun bărbatului fără adăpost care stă între cutiile poștale și radiatorul de la intrare.

– Hei, Julep, spune el cu accent dominican. Cum merge treaba?

– Bine, spun eu deschizând cutia poștală și uitându-mă prin ea – facturi și nimicuri.

Scot secțiunea de caricaturi din ziar și i-o dau lui Fred. Dacă are cineva nevoie să râdă, el este acela.

În cazul în care tipul fără adăpost nu ne-a dat de gol, eu și tata locuim în mijlocul mahalalei de vest – în același apartament în care stăm de când ne-a părăsit mama. Pe atunci aveam opt ani, asta înseamnă cât? Șapte ani? Ei bine, în tot acest timp nu am văzut niciun fel de personal de întreținere, în afară de instalatorul care vine ocazional.

Totuși, sunt atât de obișnuită cu situația, încât urc pe scările înguste fără să văd florile fucsia și desenele graffiti negre sau funinginea din colțuri. De fapt, când ajung la apartamentul nostru, nici măcar nu remarc faptul că ușa e ușor întredeschisă. Când încerc să bag cheia în broască, ușa se deschide. Încă distrasă de o factură pentru taxa de școlarizare de la St. Aggie, intru direct în casă.

Primul lucru pe care îl sesizez este scaunul răsturnat al tatălui meu și umplutura pernei împrăștiată ca o spumă de mare galbenă. Mi se taie respirația când observ și restul lucrurilor noastre distruse. Fotografiiile sfâșiate care dezvăluie pereți pătați. Sertarele deschise și răsturnate. Până și linoleumul de pe pardoseala din bucătărie e rupt și lăsat răsucit, în fâșii.

– Tată?

Probabil că sunetul bătailor inimii mele se aude mai tare decât vocea mea.

Nu are niciun sens. Nimic din ce avem nu merită să fie furat – în blocul nostru, nimeni nu sparge apartamente pentru bani. Nu că nu ar exista violență, dar e vorba doar despre obișnuita violență domestică sau despre cea legată de droguri.

Deschid ușa camerei tatălui meu, care se blochează la o treime din cursă. Încăperea arată chiar mai rău decât restul apartamentului. Cărți, hârtii, pături și bucăți rupte de mobilă acoperă covorul mizerabil, precum schije de exploziei unei bombe. Încă nu îl văd pe tata. În acest moment, nu sunt sigură că asta este un lucru rău.

În camera mea nu sunt atât de multe stricăciuni, dar tot este distrusă. Perdelele atârnă până la podea. Biroul este răsturnat, becul de la veioză spart, iar pe covor sunt numai cioburi.

Mă întorc spre bucătărie, în timp ce evaluez situația. Cineva a căutat ceva, sunt sigură de asta. Dar nu știu ce anume. Nu este ca și când am fi ascuns un tablou de-al lui Monet sub parchet.

Tatăl meu chiar are o problemă cu jocurile de noroc. Este cel mai bun trișor de care nu ai auzit niciodată, așa cum spuneam, dar încă locuim în ghetou. Sunt sigură că te întrebi de ce, din moment ce îți tot spun că ar putea să-l păcălească pe Donald Trump și să-i fure peruca. Ei bine, acesta este motivul. Imediat ce câștigă banii, îi joacă la pariuri.

Dar niciodată nu împrumută pentru a paria. Pariază tot ce avem, dar nimic din ce nu avem. Agentul lui de pariuri este cel mai bun prieten al lui. Ralph vine chiar și la petrecerile de ziua mea. Așadar, chiar nu cred că este vorba despre vreo plată neefectuată.

Trebuie să fie o înșelătorie care a eșuat, cumva, ceea ce înseamnă că tata are probleme. Are ceva ce ținta lui vrea. Și nu orice țintă, ci una gata să intre prin efracție și să ia acest lucru. Adică o persoană mai periculoasă.

Mă întorc spre bucătărie și ridic un scaun. În ce s-ar fi putut implica tatăl meu, încât să conducă la un asemenea rezultat? Ce ar putea avea, încât să fie căutat? Răspunsuri ar fi „multe“ – documente falsificate, informații incriminatoare, cine știe? Totuși, două dintre întrebările cele mai importante sunt: a găsit infractorul ceea ce căuta? Și de ce nu mi-a spus tata în ce era implicat?

Tatăl meu nu este genul de om care să își protejeze copiii. Suntem o echipă. Câteodată îl ajut să plănuiască o înșelătorie. Nu mă folosește des ca momeală, și asta doar pentru că ies în

evidență în cercurile în care obișnuiește să lucreze. Dar întotdeauna îmi împărtășește planul de abordare.

Mă sprijin de perete, examinând dezastrul din bucătărie. Ceva îmi spune că oricine a întors casa pe dos nu a găsit ce căuta. Acel „ceva“ ar putea fi, la fel de bine, un lucru imaginar, dar, oricum, decid să-mi ascult instinctul și să acționez. Nu strică să cercetez și eu.

Dar, înainte chiar de a întoarce o farfurie, două gânduri îmi vin în minte. Unu, ar trebui să chem poliția înainte de a manipula posibilele dovezi. Doi, dacă intrusul nu a găsit, de fapt, ce căuta, ar putea să se întoarcă.

Scot telefonul și apăs un „nouă“ și un „unu“ înainte să-mi revin în simțiri. Nu pot să sun la poliție. Poliție plus minor abandonat egal asistență maternală. Alo! Otez vlaguită văzând cât de aproape am fost să-mi tai singură craca de sub picioare. Șterg ambele cifre și bag telefonul în buzunar, de parcă degetele mele ar putea cumva să mă trădeze.

Sunt sigură că tu crezi că sunt melodramatică. Dar nu sunt o idioată. Toată lumea știe că asistența maternală este o condamnare la închisoare. Miile de proceduri infracționale nu pot să dea greș. În plus, eu și tatăl meu avem un sistem propriu. Eu sunt singura persoană care îl cunoaște pe tata destul de bine încât să-și dea seama unde a ascuns ceea ce căuta intrusul. Dacă s-ar implica poliștii, ei ar fi cei care ar distruge locul faptei, nu eu.

Mi-l imaginez pe tata în detaliu, începând cu părul lui bogat și castaniu și până la pantofii lui uzați. Dacă aș fi fost tata și ar fi trebuit să ascund ceva...

Ce nu a fost atins? Mă rotesc încet până găsesc – perfect vertical, fără să fi fost mutat măcar un milimetru, coșul de gunoi.

Doar poliștii caută în gunoi, Julep, și, chiar și atunci, doar la televizor.

Înainte să iau în considerare consecințele, scot sacul din coș și îl golesc pe ce a mai rămas din linoleum. Din sac se rostogolesc oasele de pui de aseară, împreună cu ambalaje din plastic și cu o folie mototolită, acoperită de grăsime. Scârbos, da. Relevant, nu. Studiez oricum conținutul, ținându-mi respirația și sperând. Dar nu, nimic din sac nu poate fi considerat valoros, nici pe departe. Nicio fotografie, niciun act, nici bani, nimic.

Mă așez pe podea, lângă mizerie, înjurând în gând. Vreau să spun, pe cine păcălesc? Cum aș putea să-l găsesc pe tata într-o grămadă de resturi de pui? Coșul de gunoi și capacul lui din plastic murdar mă sfidează. Stând încă în picioare, este singurul lucru din apartament care se află exact acolo unde trebuie.

Îi dau un șut și îl răstorn. Aș putea să termin eu treaba, corect? Dar, când cade pe podea, aud un zgomot în interiorul recipientului. Îl mut unde pot vedea ce este. În coș este ascuns un plic.

Ignorând murdăria, întind mâna și iau plicul. În timp ce îl deschid, am un sentiment ciudat de fatalism, de parcă aflarea conținutului este un fel de cale fără întoarcere. Nu iau în seamă acest sentiment. La urma urmelor, e tatăl meu.

Dar, când scot conținutul, sunt și mai descurajată.

Într-o mână țin o notiță: *Ferește-te de Câmpul Miracolelor.*

În cealaltă mână țin o armă.